సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్త మద్గత ప్రాణా:
బోధయంతి పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక శ్రీ కృష్ణ జన్మాష్టమి సంచిక సంపుటి 26

త్రైమాసిక పత్రిక 2021 సంచిక 3

విషయ సూచిక

1.	Editorial	Vidyadhar Joshi	1
2.	The Goal and the Path	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	3
3.	Owing of Condition	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	7
4.	Rajayoga – A New Interpretation	Pujya Dr K.C.Varadachari	9
5.	Ganga _ Jamuni	Sri K.C.Narayana	15
6.	గీత	పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్	25
7.	ప్రాణాహుతి – మానవ సౌభాగ్యము	శ్రీ కే. సి. నారాయణ	34
8.	గురు కృప	శ్రీ కే. సి. నారాయణ	37

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ

శ్రీ విద్యాధర్ జోషి

శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి

లక్ష్మీప్లాజా, 5వ అంతస్తు

షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,

ఎంట్రెమ్చ్మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,

సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:

SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS

LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,

Entrenchment Road, East Marredpally,

SECUNDERABAD-500 026.

EDITORIAL

Dear Brethren,

Hearty Pranams on the happy occasion of Sri Krishnashtami. Beloved Master Pujya Babuji Maharaj has said that Lord Krishna is the Supreme patron of our organization. We also know that there is no difference between Lord Krishna and the Master. It was Lord Krishna who originally introduced Bhakti or devotion in Rajyoga in the way yogis know because he knew time would be at hand when life would be short. This form of devotion is a subtle form of devotion and not related to any rituals or bhajans. Nothing belongs to us here. It is all His, it is all from Him. Remembering the Master in all situations, executing all our duties in His thought, perfecting our thoughts and actions, and dedicating it to the Master is our way of devotion. When we say "orientation to the Master", this is what I understand. In a sweet conversation with Pujya Sri K.C Narayana which I am recollecting here he had said - "everything is His, everything is from Him and everything is Him. When Master's all pervasiveness is realized in our consciousness, the word 'Master' becomes redundant as it is implicit and thus "orientation" alone remains. This is what is meant when Beloved Babuji Maharaj said that we should go

beyond the Master. It does not mean we have gone beyond His stage.”

On this auspicious day, we are asked to fast and be in Master’s remembrance. Let us use this opportunity to be oriented to Him alone so that “orientation” eventually remains in our consciousness. Wishing you all a very happy Sri Krishnashtami.

Yours sincerely

vidyadhar

THE GOAL AND THE PATH

- Pujya Sri Ramchandraji Maharaj

We do not properly understand what effect our activities in the world produce upon the atmosphere of the Godly region. When joined with the inner feelings of the heart our activities create impressions in the cosmos, and they affect the human mind. They grow more and more powerful by the action of the cosmic energy; and the hearts of the people, when hit by them, take in their effect and begin to produce thoughts and more thoughts. In this way we have been spoiling the cosmos ever since our birth. That is the reason why we are never without a thought even for a moment. But those who rise above the cosmos can no doubt become almost thoughtless. When a man goes on with his usual work, of whatever nature it might be, in the sense of duty having no weight or impression of it upon his heart, he spoils neither himself nor the cosmos. That is why Lord Krishna has insisted so much upon the recognition of the true sense of duty. We have thus been spoiling the cosmos ever since, while Nature, the supreme Force, is ever engaged in clearing off all these things. At times when it gathers heavily, a special personality is brought down to do the work. An atmosphere of *bhoga* is created all through, which causes suffering and

affliction over humanity. Special means are also adopted for the purpose in the form of wars, diseases and heavenly calamities. A great power of that type is already at work today to accomplish the task which is similar to that which Lord Krishna came down for.

People often say that they are too busy with their private affairs to spare any time for *puja* and *upasana*, but that the busiest man has the greatest leisure is a common saying. To my mind a man has more time at his disposal than he has work for. Service and sacrifice are the two instruments to build up the temple of spirituality. Love is of course the foundation. Any kind of service done selflessly is helpful. Service carries with it a sense of worship, and we should be as busy with it as we are with our daily routine of life. The easiest method for it would be to think every thing one has to do as the order of God, and treat it as one's duty. We must remember that every thing we have in this world has come down to us from God. Our fellow beings are also His creation. He is the Master of every thing and we are all His children, no matter if a few of them are specially entrusted to our charge. In this way we shall be relieved of the feelings of undue attachment. If this feeling becomes deep-rooted, one will

be serving them with a sense of duty and at the same time be remembering the Great Master as well. This will finally develop into the habit of constant remembrance.

The goal of life can easily be achieved, if we are sincerely devoted to it having in mind the idea of the Great Master all through. By devotion we establish a link between us and the Master which serves as a path for us to march on. All that we have to do is to keep it clear and free from thorns and shrubs which might be impediments in our way. Earnestness of purpose and the intensity of devotion help to keep the path clear. When the path is clear, the heart pushes one forward on it. The impediments comprise chiefly of the conflicting ideas which keep on haunting the mind. A temporary lull created by the effect of meditation means a step onwards. As one proceeds on with it one will experience that the conflicting ideas begin to disappear. When that attains a state of permanency, the thought of closeness with God gets into prominence.

Numerous ways are prescribed for securing Realisation, each one suited to a particular taste or mentality of the individual. A man of the lowest standard, who cannot give his mind up to meditation, may however, on account of his inner

grossness, take the solid things to start with and begin worshipping images with the *bhava* of Almighty of course. But, unfortunately, they usually take the image itself as God, omitting altogether the idea of any higher being. A little advanced amongst them are generally considered to be those who keep in view the imaginary form similar to one they have fixed their mind upon, and who go on with the usual routine of mechanical worship of offering flowers, sandal, and incense to them in their imagination. This they call as *manasic puja* and consider it to be an advanced stage. As a matter of fact they are no better than those of the former type. The result in both the cases would be exactly the same, and finally they would become solid like rock.

(Silence Speaks: Goal of Life chapter)

Seek in you and you will find in yourself – the Master is there – but when? When only you are not there.

- Pujya Babuji Maharaj

OWNING OF CONDITION

- Pujya Sri Ramchandraji Maharaj

Throughout my spiritual life I could never even for a moment imagine that the vast spiritual treasure possessed by my master was not mine in any sense, exactly like a child who always thinks of his father's wealth to be his own. I do possess it in the fullest degree, and at the same time I am never miserly in bestowing it upon others associated with me. But the difficulty arises when one does not try to own it for himself. Truly, why should one at all be after it when he finds me already reduced to destitution on this account? A seeker shall always go to the place where he finds spirituality in abundance, whereas I, being now totally devoid of it, have become totally unsuited to their purpose. What else then is there in me that might attract others towards me? It may perhaps be my love for them, but that too is untraceable, since all its hues and colours have got merged into one, losing all distinctions. Again it may be their faith, perhaps, which might offer them a clue to it in the core of my heart. It is obvious that the Consciousness of existence brings to mind the idea of God. But what may be the solution when the very existence has been reduced to non-entity? One reduced to that

state of being can be taken into Consciousness only by him who is the real lover and a true seeker of non-entity. In that case he shall go on giving up everything to make his own self quite void and empty. The climax of non-entity is the ultimate state, which is termed as *Bhuma*. But since it is not possible to take into account that Beingless state, distinctions of attributes are introduced into it. Man being by nature inclined towards materiality, brings Him down to a level similar to his own. They also say that one can love another of his own species only. Now the *guru* being one of his own species is considered as the personification of God. Consequently he becomes the object of his thought related with the Absolute Reality. But though the rays of the sun fall uniformly at all places, still the different parts take in different effects in accordance with their nature and capacity. Thus one must assume for himself the position of the equator so as to receive the direct rays of the sun. He must also be pure and clean to retain that effect in himself.

* * *

RAJAYOGA — A NEW INTERPRETATION

(A I R Talk at Hyderabad on 30-7-1967.)

- DrK.C.Varadhachari

The way of union with the Divine Reality is called Yoga. Raja yoga utilises divine thought of the super-finest kind to bring about this union. Since thought is verily the sovereign fact about reality this method is called Raja yoga.

Patanjali's Yoga implies this, but does not lay it out in clearest terms as it was intended to be imparted by the teacher or instructor. It also emphasizes only the suppression and control and the final eradication of human thought and its modifications. The most disturbing feature of the latter is its persistent disturbing nature. It has become the root cause and effect of tensions, emotional, intellectual and physical. Man has been trying several recipes for getting rid of his stream of thoughts, which disturb his peace, and Raja yoga became one of them. Its main help was negative. But even this became difficult, for, the human mind refuses to be suppressed and repressed. It is this that made for the positive approach of securing Divine thought to effect it.

The ancient yogis of the bye-gone past had known that this Divine thought could be sought and brought down by

appropriate means – through surrender to the supreme God who is the Guru of all mankind. No human effort of any kind could bring about this union or bring down the Divine thought. God himself, or one who has already secured his connection or link or yoga with Him alone, could do this.

Human methods of approach have been in the main negative. They have firstly been wrong in the aspirations for a happy earthly and economic life. They have moved to the opposite extreme of denying all earthly and social life. Renunciation or escape from life was counselled as the condition for securing the divinest thought. Mere knowledge as a quality of thought was also held to be sufficient. But the ancient discovery that it was the breath or life-force, the *prana* or *pranasya prana* was not followed up. Therefore it does not feature prominently in the later yogic systems, which consider *prana* or breath to be a variant of the air (vayu) rather than the source and fountain of all life. God is Existence, Divine Consciousness and Bliss.

The method of securing and introducing it into the seeker after peace, relaxation, freedom from tensions, self-realization, and liberation, was lost mainly because it was thought that the individual must evolve before this force could be introduced into

his heart. Individual fitness alone determined the initiation or introduction of divine thought, and for securing this fitness, *adhikara,* it was emphasized that several practices should be followed. While it was essential and obligatory to do them, it nevertheless became almost impossible except for a select few, to attain such fitness or *adhikara* or *arhata.* In this manner the original method of introducing divine life-breath that makes possible spiritual evolution and emancipation, got lost. And this also put Raja Yoga beyond the reach of the common man, and made it also appear to be a difficult self-torturing process.

In order to restore this supreme divine thought which is also the divine life-force to its pristine position, some thinkers envisaged the necessity to make a direct attempt to gain it through prayer and meditation on the traditional forms and patterns of religious worship. But it also fell into gross complexities. Purest surrender to God alone as the Ultimate Guru became clearly the only alternative.

Such a prayer of mankind brings down the Godhead himself. The Raja yoga, which secures the Divine Descent into the seeker’s heart, is natural, and is without the efforts of the human individual. It is the most beneficent, provided the

aspiration is kept alive by constant remembrance of God. But all this was mostly theoretical, or speculative and imaginary.

During this century a remarkable personality tried to secure this divine possibility and experiment on its potentialities. He showed that practically every human being can be made fit for the higher approaches by means of the Divine thought itself without introducing complexities and knots. Not only peace from mental confusion and riot of thoughts could be secured, but also even the divinisation of man's nature could take place, once this force is introduced into the seeker. The practical operation of this divine thought in man was simple, uncomplicated by rituals and learning, and even bereft of all that pass for devotional methods. The Guru who has secured this capacity to introduce divine thought-life-force into the heart of the seeker merely introduces this force, and the individual soul, awakened superconsciously to its destiny and union with the Ultimate, begins to move upward and Godward.

All the several methods become natural rather than artificial. This method of meditation or *dhyana* which is essential to all yogas is divinely operated, and the individual feels the transmission of divine life-energy flowing into one's entire

nature, physical, vital and mental, and harmony results as a consequence. The receptivity for this divine experience begins to grow more and more, and one experiences cosmic consciousness as well as divine consciousness. But this yoga does not base itself on any human need, nor does it trade in miracles. Natural divine condition or *sahaja samadhi* results in all activities, and one is, in the language of the Gita, established in the Divine — a *sthitaprajna* — living and moving and having his being in the Divine Godhead or the Ultimate Absolute.

Most yogins cannot reach this condition in this worldly life. But in the real Raja yoga, renunciation is transformed into non-attachment and divinised. Family life and social obligations take on a divine harmonious nature and peace is secured everywhere. Moderation becomes the vital principle in divine living. The ancient ideal of an ideal yogi as *grhastha* gets realised in the simplest possible way.

This is the discovery of the modern yogi Sri Ram Chandraji of Shahjahanpur living today, and he has also perfected the method of initiation through divine thought, which takes over the entire spiritual voyage of the individual. But constant watch over the individual being necessary, one is naturally made to feel

the living presence of God and be associated within throughout. Raja yoga, in this sense, is called Natural and divine as contrasted with that which is in vogue. This is the cardinal principle of Sri Ramchandra's Raja Yoga.

Though modern man swears by human reason and by human values, and tries to sublimate his instincts and break his tensions by faultless etiquette and good manners, we know how thin is the distinction between the modern civilized man and the savage barbarian. Culture or humanism demands the divine touch and life-breath to change it into divine culture. But without securing God's grace and descent as the breath of our breath and life of our life, one can only be guided by ignorance and misery and anguish. All this leads to the inevitable necessity of securing God-thought and God-life-breath through those who are in full possession of that force. This is the most important role of the spiritual Guru in Yoga.

Our salvation depends on adopting Raja yoga of this divine kind. Then alone can the statement that all life is yoga that makes for well-being, get verified, and made the most significant method for higher evolution of man into divine nature.

* * *

GANGA JAMUNI

(Talk delivered on the occasion of Seminar during Sri Krishna Jayanti celebrations 23rd August 2008)

- Sri K.C.Narayana

My humble salutations to all co travelers in the path. I am happy that all of us have joined to celebrate the Krishnaashtami today. During the meditation now, as ever, we were in the company of the Master. In the language of the Gita, we all were having intimate contact with the Eternal and are immensely absorbed in the thought of the Master. ("sukhena brahmasamsparsam atyantam sukham asnute"- BG.VI 28) I think we are all aware that we should not disturb such a sweet Silence unless we can better that. I do hope that a few sentences I share with you now do indeed such a service. The showers of Ganga -Jamuni drenched us to the core and we were all deeply absorbed in meditation and have felt the love of the Master deep in the core of our heart. For such a blessing we offer ourselves unreservedly to His service. It was never easy for us to come out of the deep silence we usually imperience during the

spiritual congregations but certain routines appear to be inevitable even while we serve the Lord silently.

For the sensitive aspirants the flow now as on all Krishnaashtami celebrations is tinged more with love as contrasted to the Pranahuti during our Masters' birthday celebrations where devotion predominates. In tradition it is held that Love belongs to the river Jamuna and Devotion to Ganga. The reason for this may be Lord Krishna had his play with the gopis on the banks of Jamuna and Lord Rama and his brothers particularly Bharat played their roles in the banks of Ganga. Though Pranahuti is a mixture of Ganga-Jamuna during Krishnaashtami we experience more of Jamuna or love. We know that Lord Krishna is the head of our organisation and it is but natural that He showers his grace on all of us dedicated to the Master and his mission.

Love has the possibility of our entering into the states of ecstasy and rapture while devotion leads to subduedness and humility. With the Advent of our Master we are fortunate in having a mix of the two great traditions

of Love and Devotion. About this aspect of Pranahuti we have discussed in the booklet “Ganga Jamuni”, which I would request all the aspirants to read more than once. The state of Avadhoot is a problem that arises in the path of Love. By deriving benefit from both the traditions we are saved from falling into a state of Avadhoot in this path. We all know that the state of Avadhoot is considered to be a high spiritual condition in other systems of yoga and spirituality: however Master in his infinite beneficence saves us from falling into that rut of being in a static state.

The very word Krishna makes spiritually inclined persons in the world feel happy. The word Krishna means one who grants unending greatest happiness and He is true to His name as we all feel. The word also means black or blue. Some of the aspirants often write or tell that they have experienced the blue color and in this path it is generally construed that the aspirant having such a vision is blessed by Lord Krishna. Some say blue, some black, some violet and some brightness and many more just brilliant

light is what they felt during meditations. Of these which is true? I am inclined to say ‘all and none’ because what we experience is intellectually mediated knowledge: the reality behind is beyond expression.

In a letter to Revered Dr.K.C.V. Master wrote that “I am reminded of Lord Krishna’s prediction inter communed to me some time ago that the time has not yet come for the people to have full understanding of your existence though it shall definitely come but only when you have given up the material form.” In another letter he wrote that there is no difference between him and Lord Krishna. It has been our experience that when we think of Lord Krishna we immediately think of our Master and when think of the Master with love and devotion we also get reminded of Lord Krishna. They are one and at the same time two. We know such is also the case with reference to the Samarth guru Sri Ramchandraji Maharaj of Fategarh and our Master.

However there is a vital point to note here. Lord Krishna came to restore Dharma while our Grand Master

came to connect us to the Centre through Prana. He brought some thing new and that is why he is called Samarth Guru. This connection to the Centre is no unique opportunity restricted to those who are in this institution or to the institutions going by the name of our Master only. Such an interpretation would be beneath the dignity of the Master whose Universal nature is unquestionable. It is universally available and it is only the devotion, love and dedication to the divine that is required. While one has the option to seek the Source or God directly it is common wisdom to take assistance from those who know the path and can give connection to the Master who leads us to the Goal. In fact coming to the Master itself is the Goal: that is known to those who have derived benefit from such an association. To be one with the divine I need not say means to die to be a petty self – which is the real meaning of surrender.

The remembrance of the Master thanks to the effect of Pranahuti never allows us to enter the states of ecstasy

or rapture but keeps the fire of devotion alive. Aspirants doing bhajan, kirtan or sangeetam enter into states of ecstasy or rapture and thus get into the gross absorption albeit of the divine. This is common to the various cults and streams of spirituality spread through out the world living in the thought of Lord Krishna. Where as sadhakas who are getting trained through Pranahuti do not enter into such states but do get into states of deep absorption where sense of self itself is lost not to speak of even an element of enjoyment missing. This perhaps is the reason why many aspirants in the path are not all that happy about their condition though they all appreciate and acknowledge the same: and that is good, as it keeps the aspiration alive through the path of love, devotion and surrender. We find that the Pranahuti sessions we have increases our peace of mind in spite of suffering; we become braver and more enterprising; we understand more clearly the difference between what is everlasting and what is not; we learn how to distinguish between what is our duty and what is not. Our pride melts away and we become humble. Our worldly

attachments diminish and, likewise, the evil within us diminishes from day to day. We find that the continuous and unbroken awareness of the indwelling presence of the Master and the inner light of consciousness is what we have in this supreme meditation which intimates us deep in the heart both devotion and love. I am afraid the point is very fine and I have difficulty in communication here. While experiencing the effects of Pranahuti is relatively easy, explaining the subtle methods by which it works in transforming our behaviour attitudes and behaviour is not that easy. In Pranahuti we find love and devotion intertwined to such an extent it is difficult to point them out separately. However it may be said that the aspect of love in it is more than the aspect of devotion during Janmashtami celebrations. I may say it is showers without clouds.

It is obvious that love is a common characteristic of the disciple and the Master or devotee and God. But devotion is essentially the characteristic of the devotee.

However this issue is different in the case of PAM. It may sound odd and heretic if I say that in this path, Master is also devoted to the cause of the upliftment of humanity. This aspect of devotedness of the Master is unique to this system and we do not find it in the case of other systems. To have made the Centre yawn towards the circumference was the task performed by the Grand Master and that is the indication of devotion he had for humanity. Devotion has, it may be seen a purpose while Love is blind. Devotion I may even add is of the heart and mind while Love is that of heart and heart alone. We love Master not with any purpose but because we cannot help loving him. This desireless love is the prime characteristic we develop as we grow in this system.

The prediction about our Master referred to above I personally know is true. This is so with all those who are here who had personal acquaintance with the Master when he was in the physical form. We feel the Master more intensely in our hearts now than we used to when he was

here physically with us. The truth of spirituality is thus expounded by him more now than before. In fact I may say we are now granted the Vision through which we now see him without seeing him: after all the purpose of seeing is to feel and when we feel what necessity is there to see? We all understand this logic and are so much with him even as the gopis were with Lord Krishna. To see him with the mortal eyes is not possible and we need special capacity is what is stated often by the learned. But we have such a vision by his grace a vision that requires no physical organ or means. The aspirant has the Master in his heart and is intimate with him always. But that awareness or vision is clouded many times due to dirt and dross that we have collected. Our Grand Master asserted “Every individual is satchidananda. No one is devoid of Sat – existence, Chit – Knowledge and Anand – Bliss. It is due to ignorance that man has thought himself to be something other than what he really is. Here in the Satsang, it will be tried to remove his ignorance side by side with the practice of meditation which will enable him to experience Sat-Chit-Anand.” How true are his

statements we know through our personal experience during Satsangh and at other times when we receive Pranahuti.

We are today having a seminar on the topic “God is constantly with us and ready to take us up at the slightest sign on our part of accepting Him.” We have felt Him with us intimately during meditation and now are feeling Him less intensely as the mind which was turned upwards now started seeing downward and forward. Yet it is the same mind that seeks transformation. This is but natural in the realm of Vyavahara. There are many serious aspirants in the path who would like to share their understanding of the matter and I would be one with you waiting to share their wisdom

Pranam.

గీత

- పూజ్య శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్

కాల గమనంతో పాటు మనస్సు యొక్క సహజ నిరాడంబర లక్షణం కూడా మార్పును పొంది, ఒక వర్ణమయతా స్వభావాన్ని సంతరించుకుంది. అది మన బాహ్యాంతరాలలో ప్రతిదానిపై ప్రభావాన్ని ప్రసరించింది. అందువలన మన ఆలోచనలోను క్రియలోను దేన్నైనా చేపట్టిన అది వర్ణమయతను అన్ని దశలలోను ప్రదర్శిస్తుంది. అటువంటి స్వభావాన్నే కలిగిన వాతావరణ పరిసరాలపై మనకుగల ఎడతెగని వ్యామోహం మనలో భారాన్ని స్థూల్యతను కలిగిస్తుంది. సూక్ష్మత్వం పూర్తిగా పోతుంది. మనకు కనిపించిన ప్రతీది అదేవిధంగా గ్రహించబడుతుంది. ఇది మన గ్రహణ శక్తికి అడ్డుతెరగా ఉండడమేగాక, హృదయంపై, మెదడుపై కూడా దుష్ప్రభావాన్ని కలుగజేస్తుంది. ఇదే మానసిక వైఖరి మహా పండితులు, జ్ఞానుల రచనలన్నిటిలోను ప్రకటిత మయింది. విషయాలను క్షుణ్ణంగా అర్థం చేసికోవాలంటే, దానికి అవసరమైన మన:స్థితిని అనుభవపూర్వకంగా సిద్ధించుకోవాలి. ఆ తర్వాతనే బయటకు వచ్చి వాటిని యితరులకు వివరించడం సాధ్యమవుతుంది. మన పవిత్ర గ్రంథమైన గీత విషయంలో కూడా యిదే జరిగింది. దానిపై అనేక

వ్యాఖ్యానాలున్నాయి. ఇంకా అనేకమైనవి చేర్చబడుతున్నాయి. దాదాపు ప్రతి ఒక్కరూ తమ పండిత జ్ఞానం, వివేచనా శక్తుల స్థాయినుండి దానిపై వ్యాఖ్యానించ ప్రయత్నించారు. ప్రజలు అదే ఆలోచనా స్థాయిలో దానిని గ్రహించాలని వారి ఉద్దేశం. ఈ విషయంలో వారి శారీరక పరిశ్రమ కొంతవరకు మెచ్చదగినదే, కానీ అసలు ఉద్దేశం ఏమాత్రం నెరవేరలేదు. ఇంకా స్పష్టంగా చెప్పాలంటే ఈ వ్యాఖ్యానాలు తప్పుడు అభిప్రాయాలతో అసలు నగ్న సత్యాన్ని కప్పి మరుగున పడవేసి మూలగ్రంథాన్ని మరింత జటిలం చేస్తాయి. వేరు మాటలలో చెప్పాలంటే మరిన్ని జటిల సమస్యలను కల్పించుకొని మన లోపాలను అధికం చేసుకుంటున్నాము.

భగవంతుని ఆరాధన విషయంలో యిదే జరిగింది. మనిషివలెనే ఆయన కూడా దేహాన్ని కలిగి యున్నాడని వర్ణిస్తారు. తన గొప్పతనానికి తగిన విధంగా ఆయన ఒక సువిశాల కార్య నిర్వహణారంగాన్ని కలిగి వున్న మహోత్కృష్ట వ్యక్తి. అదే ఆయనకు, మనిషికి గల ఏకైక తేడా, కానీ ప్రస్తుతానికి ఆ విషయాన్ని ప్రస్తావించక, అసలు చర్చనీయాంశానికి నేను పరిమితమౌతాను.

గీతలో వివరించిన సత్యాన్ని శ్రీకృష్ణపరమాత్మ కాలావసరానికి అనుగుణంగానే అర్జునుడికి వెల్లడించాడు. ఆయన వివరించినదంతా

మన ప్రయోజనం కోసమే. దానికి ఆయనకు మనమెంతో ఋణపడి ఉన్నాం. కాలక్రమంలో అది మనందరికీ మార్గాన్ని చూపే దీపం అయింది. అది కేవలం ఒక వృధా ప్రసంగం కాదు. నిజమైన దివ్యపథ అన్వేషణకు అవసరమైన యదార్ధ వస్తువు యొక్క ప్రత్యక్ష దర్శనం, అభ్యాసి తన పయనంలో అనుభూతి చెందే వివిధ స్థితులకు నేరుగా సంబంధించి ఉంటుంది. సరైన సాధన ద్వారా పొందే ఆ స్థితుల యొక్క ప్రత్యక్ష ప్రాప్తికి ఇది సంబంధం కలిగి వుంది. దానిని మీరు క్షణకాలం దర్శించునట్లు చేసి, తమస్వీయ అంత:శ్శక్తుల ప్రయోగంతో తక్షణమే అదేస్థితిని మీలో కలిగించగల మహాత్ములు ఈనాటికీ ప్రపంచంలో వుండవచ్చు.

మనం ఈనాడు చూస్తున్న గీత పూర్తి పాఠాన్ని చెప్పుటకు శ్రీకృష్ణపరమాత్మకు బహుశా ఎంత సమయం కావలసివచ్చి వుండెడిదో యిక్కడ పరిశీలిద్దాం. సైన్యాలు రణరంగంలో ఎదురెదురుగా నిలుచుని ఉన్నాయి. యుద్ధసమయం సమీపిస్తోందని సూచిస్తూ రణ దుందుభులు మార్మోగుతున్నాయి. ధర్మబోధ చేసి, అర్జునుని సక్రమ మార్గంలోకి గొనిరావడానికి శ్రీకృష్ణ భగవానునికి సమయం ఎంత ఉంది? దానిని పఠించడానికి కొన్నిగంటలైనా పడుతుంది. అట్టి విపత్కర సమయంలో అది ఏవిధంగా సాధ్యం కాగలదు? ఆయన

దానికి కొన్ని నిమిషములకంటే ఎక్కువ తీసుకొని ఉండరనుట సుస్పష్టం. వాస్తవం ఏమిటంటే శ్రీకృష్ణభగవానుడు అర్జునుడికి కొన్ని నిమిషములలోనే ఆ సమయానికి కావలసిన మానసిక స్థితులన్నిటిని ప్రాణాహుతి ప్రసారంచే యదార్థంగా కలిగించారు. నిజానికి అభ్యాసి ప్రగతి మార్గంలో వచ్చే స్థితులే అవి. ఈ పద్ధతి అర్జునుడిని తక్షణం ఒక మహత్తర ఆధ్యాత్మిక చైన్య స్థితికి తీసికొనివచ్చి ఆతడి హృదయంలోని అనుచిత భవబంధ వ్యామోహాన్ని కడిగివేసింది. అట్టి శక్తి సామర్థ్యం కల పురుషుడు ఉంటే అది ఈనాటికీ గూడా సాధ్యమే. కానీ ప్రజల జీవిత పర్యంతం గీతా శ్రవణం, పారాయణం చేస్తూ వుండినప్పటికి దాని కనీస ఫలితాన్ని కూడా అర్జునిడి వలె మార్పును పొందలేదు. కారణం ప్రాణాహుతిచే వారి హృదయాల్లోకి గీతాసత్యాన్ని ప్రసరింపజేయగల సమర్థత దానిని పఠించి చెప్పేవారికి లేదు. దాని ఫలితంగా శ్రోతలపై ఎటువంటి ప్రభావం ఏర్పడదు. అందుచే దానిని పఠించే వ్యక్తి అందులో వివరించిన స్థితులవరకు అనుభవపూర్వకంగా ప్రవేశం పొందినవాడై, ప్రాణాహుతి పద్ధతిద్వారా శ్రోతల హృదయాల్లోకి సూటిగా ఆ ప్రభావాన్ని చొప్పించగల విధంగా తన స్వరాన్ని కంపింపజేయాలి. అందుకు కావలసిన ధృఢ సంకల్పం, ఆధ్యాత్మిక శక్తి అతడు కలిగి వుండాలి. అప్పుడు మాత్రమే దాని పఠనం శ్రోతలకు ఉపయోగకరంగా ఉంటుంది.

గీతాబోధనల విషయానికి వద్దాం. ఉన్నత తరగతికి చెందిన ప్రసిద్ధ బోధకులు, గురువులు కూడా మానవుడు సకల విషయాలకు తానే కర్తనని భావించరాదని సదా చెబుతూనే వచ్చారు. కానీ అదే సందర్భంగా కేవలం మననం, శ్రవణం మాత్రమే ఉపయోగకరం కాజాలవు. అనుభవపూర్వకంగా పొందే సాధనా విధానాన్ని మనం చేపట్టాలి. కానీ ఆ ప్రయోజన సిద్ధికై అవసరమయ్యే సాధనా విధానాలను గురించి ఎల్లప్పుడు మనం చీకట్లోనే కొట్టుమిట్టాడుతున్నాం. వారి ఉపన్యాసాలలో ఎక్కడాకూడా దాని ప్రస్తావన స్వల్ప సూచనగా నైనా కనబడదు. దాని ఫలితంగా "నేను కర్తను కాదు" అని తరచూ వల్లె వేయడమే తాము చేయగలిగిందంతానని అదే తమకు చాలునని ఒక పొరబాటు అభిప్రాయానికి శ్రోతలు వస్తారు. వాస్తవానికి అది ఒక అంతర మానసికస్థితి. అప్పుడు అభ్యాసి యొక్క భౌతిక క్రియా కలాపాలేవీ కూడా అతడి హృదయంపై ఎటువంటి ముద్రను వేయవు. తత్ఫలితంగా, తను కర్తని అనే భావం అతనిలో ఉత్పన్నమే కాదు. ముద్రలు ఏర్పడనప్పుడు సంస్కారాలు ఏర్పడవు. ఫలితంగా వాటి భోగాన్ని అనుభవించే అవకాశాలే ఉత్పన్నం కావు. ఆవిధంగా సంస్కారాలు ఏర్పడడం ఆగిపోతుంది. ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ఉన్నవారికి యిది ప్రధానంగా అవసరం. వాస్తవానికి అర్జునుడిలో

ప్రాణాహుతి ద్వారా ప్రసారం చేయబడిన అసలు స్థితి యిదే. దాని ప్రభావంగానే అతడు ఒక్కసారిగా ఆ మహోన్నత చైతన్య స్థాయికి ఎదిగాడు. ఆ సమయంలో ప్రాణాహుతి ద్వారా అర్జునుడు పొందిన స్థితిని వర్ణించడానికి క్లుప్తంగా సూచనలు యీయబడ్డాయి. అవి మాటల రూపేణ కేవలం ఏడు శ్లోకాలలో పొందుపరచబడ్డాయి.

గీతలో వర్ణించిన ఆత్మస్థితి యిదే విషయాన్ని మరింతగా వివరిస్తుంది. ప్రత్యక్షంగా ఆస్థితిని పొందినవాడు ఎల్లెడలా ఏకత్వాన్నే అనుభూతి చెందుతాడు. వాస్తవానికి అదే యదార్థమైన శాశ్వత సత్యప్రాప్తి స్థితి. నిష్కామకర్మకు గీతలో ఎంతో ప్రాముఖ్యత యీయబడింది. దానిని గురించి అనంతంగా చెబుతూపోవచ్చు. కానీ దాని ప్రాప్తికై తగిన సాధనా పద్ధతులను అవలంభిస్తేనే కాని అది అతని తలపుకేరాదు. యదార్థానికి యిది ఒక లయావస్థ స్థితి. అది లేకపోతే అర్జునుడికి ప్రదర్శించిన విరాట్ దర్శనం సాధ్యం కాకపోయి ఉండెడిది. అయినప్పటికీ దానికై అభ్యాసికి కూడా సరైన శక్తి సామర్థ్యం, లోతైన అంతర్ ధృష్టి అవసరమౌతాయి. విరాట్ స్వరూపదర్శనం చేసిన తరువాత అర్జునుడు కూడా ఆ భయానక దృశ్యం చూడ శక్యం కాదని మొరపెట్టుకున్నాడు. దానికి కారణం అతనిలోకి ప్రాణాహుతి ద్వారా ప్రసారం చేయబడిన లయావస్థ విరాట్ మండలానికి చెందిన స్థితులకు

మాత్రమే సంబంధించి వుండగా, అతడు దర్శించిన దృశ్యం విరాట్ స్థితికి ఆవల సుదూరంగా ఉన్న బ్రహ్మాండ మండలం యొక్క యావత్ సంపూర్ణ శక్తిని ప్రదర్శించింది. వాస్తవానికి ప్రతీది ఈ మండలంనుండే భౌతిక స్థాయికి దిగి వస్తుంది. మహాభారత యుద్ధ వ్యూహ రచన యావత్తు అక్కడ సూక్ష్మరూపంలో ఉంది. ఈ దృశ్యాన్నే శ్రీకృష్ణభగవానుడు అర్జునుడిని ఆ స్థాయివరకు పైకి లాగి అతడి దృష్టికి తీసికొని వచ్చాడు. ఏమైనప్పటికి కొందరు వ్యక్తులు ఉన్నదానిని ఉన్నట్లుగా నమ్ముటకు యిష్టపడరు. దానికి వారి కారణాలు వారికి ఉండవచ్చు. అది యీనాటికీ సుసాధ్యం, అనుభవ దర్శనీయం. అయినా దానికి ప్రత్యక్ష నిదర్శనం లేదు. దానికి కావలసింది అట్టి సామర్థ్యంకల వ్యక్తి ఉండడం – సాధకుడు కూడ ఆ స్థాయికి తీసికొని రాబడగలవాడై యుండాలి.

కర్తవ్య ప్రాముఖ్యతను గురించి కూడ గీత ప్రత్యేకంగా చెబుతుంది. ప్రపంచ సామాజిక వ్యవస్థకు అదే ఆధారంగా ఏర్పడుతుంది. ఇది రాజయోగ పరిధిలోకి వస్తుంది. సర్వ ఇంద్రియాలు సద్దుమణగినప్పుడు యీస్థితి ప్రారంభమౌతుంది. ఈ విషయంలో కేవలం మననం కానీ, శ్రవణం కానీ నిరుపయోగాలు. దీనిని కేవలం అభ్యసించాలి. దానికి విశాల హృదయం కావాలి. స్వల్పకాల పరిధిలో

యిది అంత సులభసాధ్యంకాదు. దానికి నిరంతర శ్రమతో కూడిన సరైన సాధన అవసరం. నేనిక్కడ చెప్పేదానిని ప్రజలు నిర్లక్ష్యం చేయవచ్చును; కానీ కాల ప్రభావంచే అనేక చిక్కులతో కప్పబడి ఉన్న సత్ తత్వం బహిర్గతమై ప్రజలు దాని యదార్ధ ప్రాముఖ్యాన్ని గుర్తిస్తారు. ఆ సమయం త్వరలో వచ్చుగాక! తథాస్తు.

అంధ విశ్వాసం వలన ప్రయోజనాలు, నష్టాలు రెండూ వున్నాయి. మనం ఎంచుకున్న గురువు(Guide) నిజంగా అత్యంత మహాసమర్థుడై యుండి, అత్యున్నతస్థాయిని పొందిన వాడైతే దీని విలువ అపారంగా వుంటుంది. కానీ దురదృష్టవశాన్న కావలసిన ప్రమాణస్థాయి లేకుండా, తన పాండిత్య ప్రకర్షచే గాని, మహిమా ప్రదర్శనచే కానీ మిమ్ములను ఆకట్టుకున్న వ్యక్తితో సంబంధాన్ని పెట్టుకుంటే, అతనిపై వున్న మీ అంధ విశ్వాసం మిమ్ములను పెడత్రోవ పట్టించి, ఆత్మ వంచనలకు దారి తీస్తుంది. ఆ సందర్భంలో అతడిని గ్రుడ్డిగా అనుసరించ పూనుకున్నారు కనుక అతడి లోపాలు కూడా మీదృష్టికి కనపడవు. దాని ఫలితంగా మీరు లక్ష్యాన్ని పొందజాలరు. అందుచే ఎవరిపైన అయినా విశ్వాసం వుంచే ముందు ప్రతి ఒక్కరు రెండు మూడు సార్లు ఆలోచించడం అవసరం. నా అభిప్రాయంలో మార్గాన్న మనలను నడిపించే సామర్థ్యం కల వ్యక్తి మనకు

తారసిల్లినప్పుడు మొదట అతనితో తగినంగా సాంగత్యం ఏర్పరచుకుని దానివలన మన మానసిక పోకడలలో ఎంతవరకు మార్పు వచ్చిందో అంటే అవి క్రమంగా సద్దుమణుగుతున్నాయా లేక మామూలు పద్ధతిలోనే కొనసాగుతున్నాయా అనేది నిర్ణయించుకోవాలి. మన హృదయంపై అతడి సాంగత్య ప్రభావం చివరకు ఏవిధంగా వుండాలో అదేవిధంగా వుందా లేదా అనే విషయాన్ని అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించాలి. ప్రస్తుత పతన కాలంలో అటువంటి మార్గదర్శకులు, గురువులు లభించడం నిస్సంశయంగా అరుదు. అందులో దానిపై ఆధిపత్యాన్ని కలిగిన వారు మరింత అరుదు. ఆస్తిమితత్వం, కలతలు మన కాలంలో ప్రస్ఫుటంగా కనపడే అంశాలు. ఆధునిక నాగరికత కూడా చాలామేరకు దీనికి బాధ్యత వహించాలి. ఈ అస్తవ్యస్తస్థితిని అధిగమించడానికి ఎక్కువ సమయం, పరిశ్రమ అవసరం అవుతాయి. దివ్య ప్రభువు ఎడల మన:పూర్వక ప్రేమ, భక్తి మాత్రమే దీనిని తొలగించ గలవు. అన్ని విధాలా ఇది మాత్రమే దానికి తిరుగులేని పద్ధతి. విజయానికి అత్యంత రూఢైన మార్గం.

* * *

ప్రాణాహుతి - మానవ సౌభాగ్యము

- శ్రీ కే . సి. నారాయణ

మనమనుభవించే ఈతి బాధలు షడ్విధములు. దేహమే ఆత్మయను బుద్ధి, మనము స్వతంత్రులమనే బుద్ధి, మనము పరమాత్మకు కాక యితరులకు చెందిన వారమనే బుద్ధి, మనలను మనము రక్షించుకొనగలమనే బుద్ధి, శరీర బంధువులే బంధువులనే బుద్ధి మరియు ఇంద్రియజన్య విషయములననుభవించవలననే బుద్ధి యనే ఈ ఆరు రకములైన భావములు వాటికి సంబంధించిన బాధలు మనలను బ్రహ్మాండమును చేర నడ్డుకొనును.

కృష్ యంటే అపరిమితము, ణ యంటే ఆనందము. కృష్ణ యంటే అపరిమితమయిన యానందమునిచ్చువాడు. శ్రీ కృష్ణుని యనుగ్రహముతో మాత్రమే బ్రహ్మాండము చేరి దానిలో సంచరింపవీలగును. ఇది భగవద్గీత నుడివిన సత్యము. ఆకాశతత్వమును పరిపూర్ణముగా నెరిగినవాడే యనగా పైన నుడివిన ఈతిబాధలనధిగమిచినవాడై కృష్ణతత్వములో నిరంతరము సంచరించువాడే బ్రహ్మాండములో సంచరింపనర్హుడు.

హృదయములో కాంతి లేని జ్యోతిని లక్ష్యముగా నిడుకొని ధ్యానము చేసే మనకు ఆదిలో కాంతి కనిపించినా పిండ దేశమునధిగమించునపుడు అభయమొసగే కారుచీకటి అనుభవమునకు వస్తుంది. అయితే పూజ్య బాబూజీగారి కృపావిశేషఫలితముగా మన గమనం కొనసాగించి బ్రహ్మాండము ప్రవేశించేస్తాము. శ్రీ కృష్ణ శ్రీ రామచంద్రుల కలయికచేకలిగిన గంగాజామునీగా మనము నిరంతర మనుభవించే ప్రాణాహుతి ఈతి బాధలనుండి మనలను విముక్తి గావించడము సాధకులనుభవము. శ్రావణ మేఘములు కారు మబ్బులకూ విద్యుల్లేఖలకూ విశేషము. శ్రీ కృష్ణ కటాక్షమూయంతే. వీటినే మన ధ్యానములో అనుభవించడము జరుగుతుంది. మనకు కలుగు అనుభవములు మన సాధన వల్ల కలిగినవనడము సగము పొల్లు సగము నిజము. ఈశ్వర కటాక్షము లేనిదే పదే పదే మనము వివిధ గ్రంధులలో యాత్ర జరిపినా వాటిపై ఆధిక్యత పొందలేమని మన గురువు గారి లేఖలద్వారా తెలుసుకొన్నాము. అయినా శ్రీ కృష్ణ అవతారము మనకు చెప్పినదల్లా "సర్వ పాపేభ్యో మోక్షయిష్యామి' యని మాత్రమే. పాప పుణ్యములు పిండదేశములో మన ప్రవర్తన బట్టి యుంటుంది. బ్రహ్మాండములో పాప పుణ్య ప్రసక్తి యుండదు. అందువల్ల భోగ భాగ్యముండదు. ఇక పయనం మాట ఏముంది.

అందువల్ల అచ్చట మన ఆధ్యాత్మిక పయనము పిండదేశములోని స్థితులకు కలుగు పరిపక్వత, వైశాల్యము మాత్రమే. అవే బ్రహ్మాండములో ప్రతిబింబించి ఉన్నతమయి మరియు సునిశితమై సూక్ష్మతచెంది మన పురోగతికి తోడ్పడుతుంది. ఇది గంగాజామునీ గలిగిన ప్రాణాహుతి ద్వారా మాత్రమే సాధ్యము. ఇది శ్రీ కృష్ణ శ్రీ రామచంద్ర ప్రభల సంయోగము మరియు ఐక్యత వలన కలిగిన మానవ సౌభాగ్యము. మన సంస్థకు అధిపతియయిన శ్రీ కృష్ణ జన్మదినము మనకు పరమ పవిత్రము. శ్రీ కృష్ణ ప్రేమను పొందిన గోపికలకన్నా, యుగపురుష యుగళముల ప్రేమ గలిగిన వారందరూ ధన్యులే. వారిలో మనమూ యున్నామని తెలుసుకొని మనుగడ సాగించడము మన బాధ్యత మరియూ మన అదృష్టమూ కూడా. తథాస్థు.

శ్రీ కృష్ణ జయంతి
2004

(సత్యపథము : జన్మాష్టమి సంచిక : 11-3)

గురుకృప

- శ్రీ కే. సి.నారాయణ

వర్షాకాలము యతులకు, యోగులకు ముఖ్యము. సర్వదా పరమాత్మను స్మరించుటకు ఈ కాలము బహు యుక్తమని, యీ కాలమందే చాతుర్మాస్యము చేయుట మనకనాదిగా వస్తున్న అచారము. ఒక బిడాలముగూడ ఈ వ్రతముపేరు చెప్పి తన పబ్బం గడుపుకొన ప్రయత్నించడము పంచతంత్ర కథాసంపుటిద్వారా మనకు విదితమే. కిరీటిగూడ ఈ కాలమునే యెంచుకొని సుభద్రా పాణిగ్రహణమొనరించాడనేది మనకు తెలుసు. యోగులెవ్వరో, కుయోగులెవ్వరో వివక్షతచూపక తన విధ్యుక్త ధర్మము నెరవేర్చుటే ప్రకృతి ధర్మము. బాహ్యమయిన వర్షము పంటలకు అత్యవసరము. భగవదనుగ్రహమనే వర్షము ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి చాలా ముఖ్యము. ఆ వర్షము చిరుచినుకులు కావచ్చు లేక ఘనమేఘవర్షమూ కావచ్చు. అది గురుకృప.

సదాశివుడు ధ్యానము చేస్తుంటాడు. అలాగే మహా విష్ణువు యోగనిద్రలో యుంటాడు. యోగము మనకు భగవంతునికీ కూడ రక్షణోపాయము. తనను విడిచియుండలేని సాధకులు తనను చేరుకొనుటకు చేయు ధ్యానము పరమాత్మునికి గల గుణవైభవము.

అట్టి గుణవైభవమును ఇచ్ఛాశక్తితో మనఎడల ప్రసరింపచేయు ప్రక్రియే ప్రాణాహుతి యని మనమెరుగుదుము. ఇది మన హృదయములో వర్షిస్తుంది. మనకు శాంతిని ప్రసాదిస్తుంది. తను లేక మనలేని శరణాగతులు తనను చేరడానికి చేయు ప్రయత్నములను గని వీరినింత కష్ఠములకు లోనుగాంచితినేయని కలతచెంది, తనలో ఈ గుణమును భక్తులకు విశేషముగా అనుభవింప చేసినది శ్రీ కృష్ణ పరమాత్మయే యనునది మనమెరుంగుదుము. ఇది భగవంతుని నిర్హేతుక ప్రేమకు తార్కాణము.

మనలో ఆధ్యాత్మికతకు కేంద్రము హృదయము. మన ఆధ్యాత్మిక పురోగమనానికిగాని, పతనానికిగాని కారణము మన భావనలే. పరిశుద్ధమయిన మనస్సులో తప్ప పరమాత్మను దర్శించుకోలేము. సదా మనలోనేయున్న పరమాత్మయొక్క కృపావిశేషము మనలను నిరంతరము పునీతులుగా మార్చయత్నిస్తూనే యుంటుంది. అయినా చంచలమైన బుద్ధి నిమ్నోన్నత భావాల నడుమ ఊగిసలాడుతూ స్థిరచిత్తమలవడ వీలుగాకుండ అడ్డుపడుతూనేయుంటుంది. భూమిని సాగుకనుకూలంగా తయారు చేయడంలోనే రైతు కృషి కనబడుతుంది. ఇది కానిదే ఎంత వర్షమయిన అంత ఉపయోగపడదు. అట్లే సాధకుడు తన

మనస్సును అభ్యాస, వైరాగ్యములతో వ్యవసాయపరచుకొన్నప్పుడు భగవత్ప్రేమ సఫలీకృతమవుతుంది. శ్రీ కృష్ణుని గీతా ప్రబోధము మానవాళికి సర్వదా ఆదరనీయము. ప్రేమ ఫలించాలంటే స్వార్థం నశించాలి. ఏకత్వం కావాలంటే బహుత్వం పోవాలి. భగవత్కృపలేనిదే ఇది సాధ్యంకాదు. ఆ భగవత్కృపారస పానమే మనమనుదినము అనుభవించు ప్రాణాహుతి. ఈ భాగ్యమందరికి కలుగాలనే ప్రార్థన మనందరి కర్తవ్యము.

(జన్మాష్టమి సంచిక :2005: 12-3)

Determination

- Pujya Babuji Maharaj

What I want is that all of you rise as sun of spirituality!

But how is it possible?
When you do not let the shadow of earth eclipse the sun

And when that is possible?
When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?
By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?
By becoming one with it

And when can a person be one with that?
When you lose yourself.

And how to lose oneself?
By bearing no other thought in the heart than that

And how is that possible?
By practice

How practice is possible?
Through love and interest.

How love and interest can be engendered?
By remembering constantly.

And how constant remembrance be cultivated?
Through determination.

How determination is possible?

When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

INSTITUTE OF SRI RAMCHANDRA CONSCIOUSNESS
HYDERABAD, TELENGANA

TRAINING PROGRAMME

Institute of Sri Ramchandra Consciousness, Hyderabad is conducting free Training Programme for those who are interested in Pranahuti Aided Meditation for consecutive two days on Second Saturday and Second Sunday of every month. The training programme will be conducted at "IMPERIENCE" training centre. Those who are interested may contact over telephone or log onto our website www.sriramchandra**.in** for registrations.

IMPERENCE

Centre for reaserch and Training in

Pranahuti Aided Meditation

5th Floor, Laxmi Paza, Entrenchment Road,

East Marredpally, Secunderabad – 500 026

Ph: 040 - 27731223

The system which he brought to light provides easy means for the highest spiritual advancement along with due discharge of our worldly duties and responsibilities. Similar in spirit was the practice in vogue in the time of Lord Krishna, through which he imparted spiritual training during his time. But in course of time the system, having been relegated into oblivion, was completely lost. Now the same old system has been revived and brought to light in new colours by our great master who had beyond doubt come into the world for this very purpose. Blessed are those who had the good fortune of having been associated with him. He was beyond all shortcomings and had in this respect no parallel. What he did for the bewildered humanity is really beyond words. He infused into all those who were connected with him a new life by creating in them a spirit of negation which is sufficient to absolve the very being of man. He introduced unfailing practical means for the attainment of the Highest. Such great personalities of calibre, though very rare indeed, have been in existence at all times and shall ever be.

- Pujya Sri Ramchandraji Maharaj